

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

TRACEY

GARVIS GRAVES

Pe insulă

Traducere din limba engleză și note de
ADINA PINTEA

București, 2017

Capitolul 1

Anna

Iunie 2001

AVEAM TREIZECI DE ANI când T.J. Callahan și cu mine ne prăbușeam cu hidroavionul lângă o insulă din Oceanul Indian. T.J. avea șaisprezece ani și, de trei luni, limfomul Hodgkin de care suferea era în remisie. Pe pilot îl chema Mick, dar a murit înainte ca avionul să atingă apa.

Când plecasem din Chicago, iubitul meu, John, mă adusese cu mașina la aeroport, deși, după mama și sora mea, era al treilea pe lista de persoane care voiam să mă conducă la aeroport. Ne-am chinuit să ne facem loc prin mulțimea de oameni, trăgând fiecare după noi câte o valiză mare, cu roțile, în timp ce mă întrebam dacă nu cumva toți locuitorii din oraș se hotărâseră să plece exact în ziua aceea cu avionul. După ce am ajuns în cele din urmă la ghișeul liniilor aeriene americane, agentul care îmi verifica biletul mi-a zâmbit, mi-a pus eticheta pe geamantan și mi-a întins tichetul de îmbarcare.

— Vă mulțumesc, domnișoară Emerson. Am verificat toate legăturile până în Malé. Să aveți o călătorie plăcută!

Mi-am pus tichetul de îmbarcare în poșetă, întorcându-mă ca să-i spun la revedere lui John.

— Mulțumesc că m-ai adus cu mașina.

— Vin cu tine, Anna.

— Nu e nevoie, i-am spus, scuturând din cap.

El a tresărit.

— Dar vreau să fac asta.

Mergeam unul lângă celălalt, fără să scoatem un cuvânt, târșându-ne în rând cu mulțimea de pasageri care abia se mișca. La poartă, John m-a întrebat:

— El cum arată?

— Slăbănog și chel.

Mi-am aruncat o privire prin mulțime și am zâmbit când l-am văzut pe T.J., deoarece capul lui era acoperit acum de păr castaniu. I-am făcut cu mâna, iar el a dat din cap, în semn că mă văzuse, în timp ce băiatul care stătea lângă el i-a ars una cu cotul între coaste.

— Cine e celălalt puști? a întrebat John.

— Cred că e prietenul lui, Ben.

Ședeau tolăniți în scaune, îmbrăcați în stilul preferat de majoritatea băieților de șaisprezece ani: pantaloni scurți de sport, largi, tricou și adidași cu șireturile dezlegate. Jos, la picioarele lui J.T., era un rucsac bleumarin.

— Ești sigură că vrei să faci asta? a întrebat John, vârându-și mâinile în buzunar și holbându-se la mocheta tocită a aeroportului.

Păi, unul dintre noi trebuie să facă ceva.

— Da.

— Te rog, nu lua vreo decizie radicală până nu te întorci.

M-am abținut să scot în evidență ironia pretenției sale.

— Ți-am mai spus că nu voi face asta.

Totuși, nu prea aveam de ales. Doar hotărâsem să amân orice decizie până la sfârșitul verii.

John m-a prins de talie și m-a sărutat cu câteva secunde mai îndelung decât ar fi trebuit să o facă într-un loc public. Jenată, m-am tras înapoi. Cu coada ochiului, am observat că T.J. și Ben urmăriseră totul cap-coadă.

— Te iubesc, mi-a zis.

Am clătinat din cap.

Resemnat, mi-am ridicat bagajul de mână și mi-a așezat bine cureaua pe umăr.

— Drum bun. Să mă suni când ajungi acolo.

— Bine.

John a plecat și am privit în urma lui până când s-a pierdut în mulțime, apoi mi-am netezit partea din față a fustei și m-am îndreptat spre băieți. Și-au pironit privirile în podea când m-am apropiat de ei.

— Salut, T.J... Arăți grozav. Ești gata de plecare?

Ochii lui cafenii s-au intersectat în treacăt cu ai mei.

— Da, sigur că da.

Se îngărășase și nu mai era atât de palid. Avea aparat dentar, ceea ce nu observasem până atunci și o cicatrice mică pe bărbie.

— Salut! Eu sunt Anna, i-am spus băiatului care stătea lângă T.J. Tu trebuie să fii Ben. Cum a fost petrecerea ta?

Derutat, i-a aruncat o privire lui T.J.

— Hm, a fost bine.

Mi-am scos telefonul mobil și m-am uitat la ceas:

— Vin imediat, T.J. Vreau să verific zborul.

În timp ce mă îndepărtam, l-am auzit pe Ben zicând:

— Amice, bona ta e a naibii de sexy.

— E profesoara cu care voi face lecțiile, boule!

Cuvintele mi-au intrat pe o ureche și mi-au ieșit pe cealaltă. Predam la liceu, iar comentariile făcute de băieții răscoliți de hormoni intrau în categoria riscurile meseriei.

După ce mi s-a confirmat că totul decurgea conform programului de zbor, m-am întors și m-am așezat în scaunul gol de lângă T.J.

— Ben a plecat?

— Da. Mama lui s-a săturat să se tot învârtă prin aeroport. Nu a vrut să o lase să vină aici cu noi.

— Vrei să-ți iei ceva de mâncare?

A dat din cap.

— Nu mi-e foame. **.RO**

Am rămas cuprinși de o tăcere stânjenitoare până când a sosit momentul imbarcării. T.J. a venit în spatele meu pe culoar, până la locurile noastre de la clasa întâi.

— Vrei să stai la geam? l-am întrebat.

T.J. a ridicat din umeri.

— Sigur. Mersi.

M-am dat la o parte și am așteptat să se așeze, apoi m-am așezat și eu lângă el și mi-am pus centura. A scos din rucsac un CD-player portabil și și-a pus căștile, dându-mi subtil de înțeles că nu avea chef de conversație. Eu mi-am scos din bagajul de mână o carte, avionul a decolat și am lăsat Chicago în urma noastră.

Încă din Germania lucrurile au început să meargă prost. Zborul din Chicago spre Malé, capitala Republicii Maldive, ar fi trebuit să dureze puțin mai mult de optsprezece ore, însă rămăsesem cu mult în urmă după ce o zi întregă și jumătate de noapte am stat pe aeroportul din Frankfurt așteptând să ni se schimbe ruta de către compania aeriană, după ce problemele tehnice ale avionului și întârzierile provocate de vreme au făcut ca itinerarul nostru inițial să devină imposibil de urmat. T.J. și cu mine ne-am așezat pe scaunele tari de plastic pe la ora trei dimineața, după ce, în sfârșit, zborul nostru fusese confirmat. Se freca la ochi de zor.

I-am arătat cu degetul un rând de scaune goale.

— Întinde-te, dacă vrei.

— Sunt bine, mi-a răspuns, înăbușindu-și un căscat.

— Mai avem câteva ore până plecăm. Ar trebui să încerci să dormi puțin.

— Nu ești obosită?

Eram extenuată, dar T.J. avea, probabil, mai multă nevoie de odihnă decât mine.

— Sunt bine. Du-te.

— Ești sigură?

— Categorie. Respectiv Bine. cu oameni și cărți

A zâmbit vag.

— Mulțumesc.

S-a întins peste scaune și a adormit imediat.

Mă zgâiam pe geam și mă uitam cum avioanele aterizau și apoi decolau din nou, cu luminițele lor roșii licărind pe cerul nopții. Aerul condiționat extrem de rece îmi făcea pielea de găină pe brațe și m-am cutremurat de frig, pentru că aveam pe mine doar o fustă și o bluză fără mâneci. M-am dus într-o toaletă din apropiere și m-am schimbat într-o pereche de blugi și un tricou cu mânecă lungă pe care mi le pusesem în bagajul de mână, apoi mi-am cumpărat o cafea. După ce m-am așezat lângă T.J., am deschis cartea și am început să citesc. Apoi, după trei ore, l-am trezit când ne-au anunțat zborul.

Mai apăruseră și alte întârzieri după ce sosiserăm noi în Sri Lanka, cauzate, de data aceasta, de lipsa de personal, și, când am ajuns pe Aeroportul Internațional Malé din Maldive, iar reședința închiriată de familia Callahan pe timpul verii era la încă două ore de zbor distanță peste ocean, se făceau deja treizeci de ore de când eu nu închisesem ochii. Tâmpilele mi se zbăteau și ochii, în care parcă aveam nisip, mă dureau și simțeam cum mă ardeau. Când mi s-a spus că nu ne puteau face nicio rezervare, m-am abținut cu greu să nu izbucnesc în lacrimi.

— Dar am numărul de confirmare, i-am spus agentului de la bilete, lăsând hârtia să alunece ușor pe teșgea. Am actualizat rezervarea înainte să plecăm din Sri Lanka. Două locuri. T.J. Callahan și Anna Emerson. Mai verificați o dată, vă rog?

Agentul de la bilete a mai verificat încă o dată în computer.

— Îmi pare rău, a zis. Numele voastre nu sunt pe listă. Hidroavionul este plin.

— Dar pentru zborul următor?

— Se va întuneca în curând. Hidroavioanele nu zboară după ce se lasă întunericul.

Observându-mi expresia tulburată, m-a privit compătimator, a Respirbătut câteva taste și a ridicat receptorul.

— Să văd ce pot să fac.

— Vă mulțumesc.

Împreună cu T.J. am mers spre un magazin mic de suveniruri de unde am cumpărat două sticle de apă.

— Vrei o sticlă?

— Nu, mulțumesc.

— De ce nu o pui în rucsac? i-am spus, întinzându-i sticla. Poate o să vrei să bei mai târziu.

Am scos o cutiuță de paracetamol din geantă, am scuturat în palmă două pastile și le-am înghițit cu puțină apă. Ne-am așezat pe o bancă, am sunat-o pe mama lui T.J., Jane, și i-am spus să nu ne aștepte până în dimineața următoare.

— Sunt șanse să ne găsească un zbor, dar nu cred că va fi în noaptea aceasta. Hidroavioanele nu zboară noaptea, așa că s-ar putea să trebuiască să ne petrecem noaptea în aeroport.

— Îmi pare rău, Anna. Cred că ești frântă de oboseală, a spus ea.

— Nu e nicio problemă, vorbesc serios. Vom ajunge mâine cu siguranță. Am acoperit telefonul cu mâna. Vrei să vorbești cu mama ta?

T.J. s-a strâmbat și a scuturat din cap.

Am observat că agentul de la bilete îmi făcea semn cu mâna. Zâmbea.

— Jane, fii atentă, cred că...

Dar am pierdut legătura.

Am pus telefonul înapoi în geantă și m-am apropiat de ghișeu, ținându-mi respirația.

— Unul dintre piloții care fac curse speciale vă poate duce pe insulă, a zis agentul de bilete. Pasagerii pe care trebuia să îi ia au întârziere în Sri Lanka și nu ajung aici decât mâine-dimineață.

Am oftat ușurată și am zâmbit.

— Este grozav. Mulțumim că ne-ai găsit un zbor. Mulțumim mult.

Am încercat să-i sun din nou pe părinții lui T.J., însă telefonul mobil a sunat, fără să se conecteze la rețea. Cu puțin noroc, poate aveam să prind semnal când ajungeam pe insulă.

— Ești gata, T.J.?

— Da, a răspuns, înșfăcându-și rucsacul.

Un microbuz ne-a lăsat la terminalul de unde urma să luăm autobuzul care să ne ducă la avion. Agentul ne-a înregistrat numele și bagajul, apoi am ieșit.

Clima din Maldive îmi amintea de sauna de la sala de gimnastică. Imediat am simțit broboane de transpirație pe frunte și pe ceafă. Blugii și bluza cu mânecă lungă în care practic mă coceam din cauza căldurii și umidității mă făceau să-mi doresc să mă fi îmbrăcat cu ceva mai răcoros.

Oare tot timpul este aerul atât de irespirabil?

Un angajat al aeroportului stătea în picioare pe platformă lângă un hidroavion care se legăna ușor pe suprafața apei. Ne-a făcut un semn din cap. Când am ajuns cu T.J. lângă el, ne-a deschis ușa, noi ne-am aplecat capetele și-am urcat în avion. Pilotul ședea în scaunul său și ne-a zâmbit cu gura plină de cheeseburger.

— Salut, eu sunt Mick.

A terminat de molfăit ce avea în gură și a zâmbit din nou.

— Sper că nu aveți nimic împotriva dacă îmi termin mai întâi cina.

Părea să aibă în jur de cincizeci de ani și era atât de gras, încât abia încăpea în scaunul pilotului. Era îmbrăcat cu pantaloni scurți cargo și cu cel mai mare tricou decolorat pe care îl văzusem vreodată. Nu avea nimic în picioare. Pe buza de sus și pe frunte îi străluceau picături de transpirație. A luat și ultima înghițitură din cheeseburger și s-a șters pe față cu un șervețel.

— Eu sunt Anna, iar el este T.J., i-am spus zâbind și i-am întins mâna. Bineînțeles că nu avem nimic împotriva.

Aparatul de zbor Twin Otter DHC-6 avea zece locuri și mirosul a combustibil și a mușegai. T.J. și-a pus centura de siguranță și a început să se holbeze pe geam. Eu m-am așezat față în față cu el,

mi-am vârât poșeta și geanta sub scaun și m-am frecat la ochi. Mick a pornit motoarele. Vuietul îi acoperea vocea, dar când și-a întors capul, am văzut cum i se mișcau buzele în timp ce vorbea în căști. S-a îndepărtat de doc, a mărit viteza și ne-am ridicat de la sol.

M-am apucat să blestem faptul că îmi era imposibil să adorm în avion. Întotdeauna i-am invidiat pe cei care adormeau în secunda în care decola avionul și nu se trezeau decât atunci când trenul de aterizare atingea pista. Am încercat să ațipesc, dar razele de soare care se strecurau prin gemulețele avionului și propriul ceas biologic, dat complet peste cap, au făcut ca acest lucru să fie imposibil. Când am renunțat și am deschis ochii, l-am surprins pe J.T. holbându-se la mine. Dacă ar fi fost să mă iau după privirea de pe fața lui sau după dogoarea ce îmi năpădisese obrazii, momentul fusese stânjenitor pentru amândoi. A întors capul, și-a înghesuit rucsacul sub cap și a adormit câteva minute mai târziu.

Cuprinsă de agitație, mi-am desfăcut centura de siguranță și m-am dus să-l întreb pe Mick cât mai aveam până aterizam.

— Să mai tot fie cam o oră.

Mi-a făcut semn să mă așez în scaunul copilotului.

— Stai jos, dacă vrei.

M-am așezat și mi-am pus centura de siguranță. Ferindu-mi privirea de razele puternice ale soarelui, mă delectam cu priveliștea ce mi se desfășura în fața ochilor. Sus, cerul, fără pic de nor și albastru, ca de porțelan. Dedesubt, Oceanul Indian, un vârtej de unduri verzi și turcoaz.

Mick s-a frecat în coșul pieptului cu pumnul și s-a întins după o cutie de medicamente pentru aciditate gastrică. Și-a pus o pastilă în gură.

— Arsuri la stomac. Așa îmi trebuie dacă mănânc cheeseburger. Dar sunt mult mai gustoși decât o afurisită de salată, nu-i așa? A început să râdă, iar eu am dat din cap în semn că eram de acord cu el.

— Așadar, de unde sunteți?

— Ce faceți în Chicago?

— Și-a aruncat în gură încă o pastilă.

— Predau engleză la clasa a zecea.

— Ah, vacanța de vară.

— Da, dar nu pentru mine. De obicei, eu dau meditații vara.

Am făcut semn în direcția lui T.J.

— Părinții lui m-au angajat să-l ajut să recupereze ce a făcut la școală. A avut cancer limfatic și a lipsit mult de la școală.

— M-am gândit eu că ești prea tânără ca să fii mama lui.

I-am zâmbit.

— Părinții și sora lui sunt deja acolo de câteva zile.

Nu am putut pleca mai devreme, odată cu familia Callahan, deoarece elevii și profesorii de la școala publică unde predam eu intrau în vacanța de vară cu câteva zile mai târziu decât cei de la școala particulară unde învăța T.J. Când T.J. a aflat asta, și-a convins părinții să-l lase să mai rămână în Chicago în weekend și să vină cu mine cu avionul. Jane Callahan mă sunase să mă întrebe dacă eram de acord cu asta.

— Prietenul lui, Ben, dă o petrecere. Chiar își dorește foarte mult să meargă. Ești sigură că nu te deranjează?

— Chiar deloc, i-am zis. Vom avea ocazia să ne cunoaștem mai bine.

Nu-l mai văzusem pe T.J. decât o dată, când am fost la interviul cu părinții lui. Avea să mai dureze ceva timp până se va obișnui cu mine. Întotdeauna se întâmpla așa când lucram cu un elev nou, mai ales dacă era adolescent.

Vocea lui Mick mi-a întrerupt gândurile:

— Cât timp o să stai?

— Toată vara. Au închiriat o casă pe insulă.

— El e bine acum?

— Da. Părinții lui spun că a fost într-o stare foarte gravă o perioadă, dar de câteva luni e în remisie.

— Frumos loc pentru o slujbă de vară.

Respect pentru oameni și cărți.

Am rânjit.

— Mai bine decât într-o bibliotecă, nu-i așa?

Un timp, niciunul n-a mai zis nimic.

— Chiar sunt o mie două sute de insule acolo jos? am întrebat.

Nu numărasem decât vreo trei sau patru, împrăștiate pe luciul apei ca niște piese de puzzle de proporții gigantice. Așteptam să-mi răspundă.

— Mick?

— Cum? A, da, mai mult sau mai puțin. Doar două sute sunt locuite, dar mă aștept ca situația să se schimbe cu toate proiectele astea de dezvoltare. În fiecare lună se inaugurează vreun hotel sau vreo stațiune nouă, a explicat el chicotind. Toată lumea își dorește un colțișor de paradis.

Mick s-a frecat din nou pe piept și și-a ridicat mâna stângă de pe manșă întinzând-o în față. Am remarcat expresia provocată de durere și strălucirea abia vizibilă a urmelor de transpirație de pe fruntea sa.

— Te simți bine?

— Da. Doar că nu am mai avut niciodată arsuri atât de puternice la stomac. Și-a mai vârât în gură două pastile împotriva arsurilor gastrice și a mototolit ambalajul.

Brusc, m-am simțit cuprinsă de neliniște.

— Vrei să chem pe cineva? Dacă îmi arăți cum funcționează aparatul de radiorecepție, îl pot folosi în locul tău.

— Nu, mă voi simți mult mai bine imediat ce își vor face efectul pastilele astea.

A tras adânc aer în piept și mi-a zâmbit.

— Dar îți mulțumesc.

A părut să se simtă bine o vreme, dar după zece minute și-a ridicat de pe manșă mână dreaptă și a început să-și maseze umărul stâng. Broboane de transpirație începuseră să îi șiroiască pe obraji. Respira superficial și se foia în scaun, părând a nu-și găsi o poziție

comodă. Sentimentul meu de neliniște se amplifică și se transformă pur și simplu în panică.

T.J. se trezise.

— Anna, a strigat suficient de tare cât să acopere sunetul motoarelor.

M-am întors spre el.

— Am ajuns?

Mi-am desfăcut centura și m-am dus în spate ca să mă așez lângă T.J. Nu voiam să strig în gura mare, așa că l-am tras aproape de mine și i-am spus:

— Fii atent, sunt mai mult ca sigură că Mick face un atac de cord. Are dureri în piept, arată îngrozitor, dar zice că e din cauză că are arsuri la stomac.

— Cum? Vorbești serios?

Am dat din cap.

— Tatăl meu a supraviețuit anul trecut unui atac de cord grav, așa că știu semnele. Bănuiesc că îi este frică să accepte că ceva nu este în regulă.

— Cum rămâne cu noi? Mai poate pilota avionul?

— Nu știu.

Împreună cu T.J., m-am apropiat de cabina pilotului. Mick se apăsa pe piept cu amândoi pumnii și ținea ochii închiși. Căștile îi căzuseră pe față, într-o parte, și chipul lui prinsese o paloare întunecată.

M-am ghemuit lângă scaunul lui, fremătând toată de frică.

— Mick.

Tonul vocii era prezent.

— Trebuie să chemăm ajutoare.

El a dat din cap.

— Mai întâi vreau să cobor avionul pe apă, apoi unul dintre voi va lua aparatul de radiorecepție, a zis el gâfâind, abia reușind să scoată cuvintele pe gură. Puneți-vă vestele de salvare. Sunt în compartimentul de depozitare de lângă ușă. Apoi așezați-vă la locurile voastre și puneți-vă centurile.

Se schimonosea de durere.

Respect — Mergeți! — ni și cărți

Simțeam cum îmi bubuia inima în piept, iar adrenalina mi se revărsa în valuri prin tot corpul. Ne-am repezit la compartimentul de depozitare și am început să cotrobăim.

— Anna, de ce trebuie să ne punem vestele de salvare? Doar hidroavionul are flotoare, nu-i așa?

Pentru că nu crede că ne va putea coborî la sol.

— Nu știu. Poate că este o procedură de rutină. Aterizăm în mijlocul oceanului.

Am găsit vestele de salvare înțepenite între o cutie cilindrică pe care scria BARCĂ DE SALVARE și mai multe pături.

— Poftim, am zis, întinzându-i o vestă lui T.J. în timp ce îmbrăcam și eu una.

Ne-am așezat și ne-am fixat centurile de siguranță, dar îmi tremurau mâinile în așa hal, că a trebuit să încerc de două ori până să reușesc.

— Dacă își pierde cunoștința, va trebui să-i acord imediat primul ajutor. Trebuie să te descurci singur cu aparatul de emisie-recepție, T.J., înțelegi?

A dat din cap, privindu-mă cu ochii mari.

— Pot să fac asta.

Am strâns cu putere brațele scaunului și mă uitam pe fereastră cum ne apropiam tot mai mult de valurile oceanului. Dar apoi, în loc să încetinim, am prins viteză tot mai mare și am început să pierdem altitudine, coborând abrupt. Am aruncat o privire spre cabină. Mick era prăbușit peste manșă și nu se mișca. Mi-am desfăcut centura și m-am repezit pe culoar.

— Anna, a strigat T.J., iar tivul tricoului meu i-a alunecat printre degete.

Până să ajung în cabina pilotului, Mick a tresărit și a căzut pe spate din cauza unui spasm puternic în piept. Botul avionului s-a ridicat brusc și am aterizat lovind apa cu coada, săltând peste

valuri. Vârful aripii a lovit apa și avionul a început să se dea peste cap.

Impactul m-a trântit de cabină, ca și cum cineva îmi legase gleznele cu o funie, pe care a smucit-o apoi cu putere. Sunetul de sticlă spartă m-a asurzit și am simțit că zbor, dar apoi m-a copleșit o durere mistuitoare în timp ce avionul se făcea bucăți.

Am plonjat în ocean și simțeam cum îmi intra în gură apa sărată. Mă simțeam complet dezorientată în timp ce forța portantă a vestei mele de salvare mă ridica la suprafață. Am scos capul și am început să tușesc necontrolat, încercând să respir cât mai mult aer și să dau afară cât mai multă apă.

T.J.! Of, Dumnezeuule! Unde este T.J.?

Parcă îl și vedeam prins în scaun, fără să-și poată scoate centura de siguranță și am început să scrutez suprafața apei cu ochii mișiți din cauza soarelui, strigându-i numele. Când mă gândeam că mai mult ca sigur se înecase, a ieșit la suprafață, tușind și scui-pând.

Am înotat spre el, simțind gust de sânge și cu capul bubuindu-mi atât de tare că simțeam că avea să explodeze. Când am ajuns lângă J.T., l-am apucat de mână și am încercat să-i spun cât de bucuroasă eram că reușise să scape, dar nu eram în stare să îngaim niciun cuvânt și am început să plutesc în derivă, ceața lăptoasă învăluindu-mă din toate părțile.

T.J. striga să mă trezesc. Mi-am amintit valurile mari, faptul că am înghițit și mai multă apă, apoi nu mi-am mai amintit nimic.